

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul V

Fondator: Dr. Constatin Dragan

Martie - Aprilie 1961 . N. 63

Primatul Papal in textele sacre ortodoxe

Marea piedică în calea reconstruirii unității creștine este fără îndoială chestiunea primatului papal.

Lupta între susținătorii primatului înțeles ca institutie voită și exprimată de Isus Christus (Tu esti Petru și pe această piatră voi construi Biserica mea) și aceia care, orbiți de pasiunea polemică, ajung până la a nega cele mai incontestabile mărturii pe care ni le-au lăsat istoria și tradiția, se rezolvă încă pe un plan pur uman, fără nici un respect pentru adevărul istoric.

Contrațiind cele mai clare formulări ale primatului conținute în textele sacre, disidenții susțin că Mântuitorul nu ar fi dat Apostolului Petru nici o putere pe care să nu o fi dat tuturor celorlalți Apostoli, așa cum nu l'ar fi indicat drept «șef» al întregii Biserici, cu autoritate asupra celorlalți episcopi. Ei susțin că primatul lui Petru și al «preșinilor» săi succesori, episcopii de la Roma, ar fi pur și simplu o usurpare a dreptului pe care Mântuitorul și l'a rezervat sieși exercitându-l în calitate de unio și adevărat sef invizibil al Bisericii, prin intercesiunea Duhului Sfânt» (D. Lăzărescu, în Legea Românească. No. 12, p. 4).

În contradicție cu toate dovezile pe care ni le dă istoria primelor veacuri de creștinism asupra primatului de jurisdicțiune al Episcopului Roman și cu cele scrise de Sfinții Părinți ai Bisericii și de însăși textele sfinte ortodoxe, autorul pe care l'am citat, unul dintre atâția care în cei 900 ani de despărțire au scris asupra acestei chestiuni, afirmă că un primat de jurisdicție al Apostolului Petru, și deci al succesorilor săi legitimi, Papii, ar fi «o teorie isorâtă din ambiții și vanități personale, susținută cu perseverență diabolică cu ajutorul unei serii de falsuri în actele publice și prin deformarea adevărului».

Asupra chestiunii primatului de jurisdicție al lui Petru și al succesorilor săi ortodocși susțin că: a) Sfantul Petru n'a fost desemnat de Isus ca șef al întregii Bisericii; b) Papii de la Roma nu sunt succesorii Sfantului Petru în primat.

Adoptând teza susținută de alții, care au scris cu mai multă autoritate decât aceea pe care o avem noi, lucrători ai ceasului al doisprezecelea în via Domnului, asupra spinoasei chestiuni, vom demonstra: 1) primatul lui Petru asupra întregii Bisericii, cu argumente luate din: a) Sfânta Scriptură (Evangheliile, Actele Apostolilor și Scrisorile Sfantului Pavel); b) din marturiile Părinților Bisericii; c) din cărțile religioase; d) din monumentele arheologice creștine; II) succesorii lui Petru sunt episcopii Romei, și acești episcopi, până în vremea lui Fotiu și a lui Mihail Cerularie, au fost totdeauna considerați — și de către întreaga Biserică — succesorii direcți și legitimi ai Sfantului Petru într-un primat. Ei au afirmat exercitarea acestui primat pe care toți cei care cred în Biserica lui Christos și o respectă trebuie să-l recunoască.

Sfantul Petru a primit de la Isus Christos mandatul de a conduce și păstori Biserica pe care El a întemeiat-o. Evanghelia ne vorbește în mod clar: 1) în «confesiunea lui Petru»: «Iar eu îți spun ție că tu ești Petru și pe această piatră voi clădi Biserica mea și porțile iadului nu o vor învinge pe ea. Tie îți voi da cheile împărăției cerului și tot ceace vei fi legat pe pământ va fi legat și în cer; și tot ceace vei fi deslegat pe pământ, va fi deslegat și în cer» (Mat. XVI, 18-19).

Citatele acestea din Evangheliile definesc primatul înțeles ca un privilegiu special acordat de Isus Apostolului preferit.

Interpretări sofisticate și trase de păr au încercat însă să deplaseze termenii problemei, susținând că Isus ar fi întrebat pe toți apostolii: «Lumea cine zice că este Fiul omului?»

(Mat. XV, 13). «Astăzi până și teologii protestanți, ca Julius Grill, Alfred Losp, Henri Monnier, Jean Reville ecc. recunosc ca aderentă adevărului evanghelic interpretarea catolică a acestui privilegiu special acordat lui Petru» («P. Aloisie Tăutu, Primatul Papilor în istorie, Tip. Libr. Românească, Oradia, 1920, p. 41).

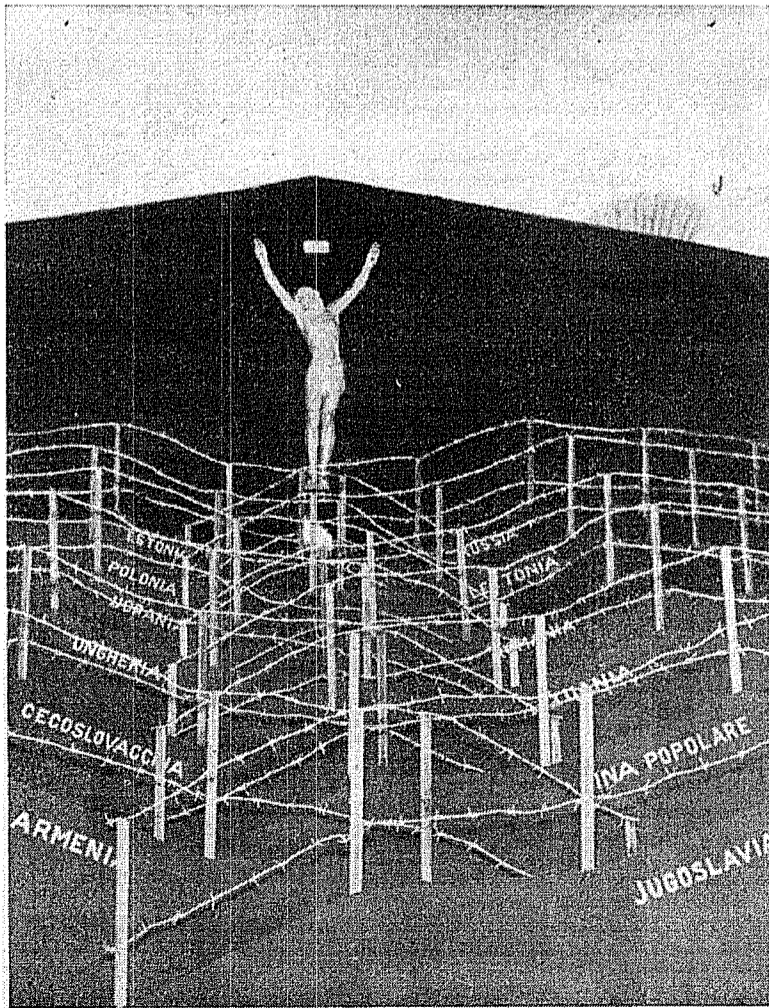
Cuvintele: «Tu ești Petru, etc. nu îndreptățesc nici o interpretare care să nu fie aceea a unei alegeri precise a unuia dintre cei 12 Apostoli ca primă piatră a instituției vizibile a Bisericii creștine.

Isus a dat și celorlalți Apostoli puterea de a lega și a deslega, dar nici un verset din Evangheliile nu ne spune că Isus ar fi rânduit și pe ceilalți Apostoli șefi ai Bisericii.

Sfinții Părinți, textele sfinte și, în cazul nostru, mulți autori eclesiastici români, au interpretat versetul citat ca un testament spiritual privitor la Petru, și numai la el. Tertulian spune că: «Domnul a dat cheile cerului lui Petru»; Origen scrie: «Biserica a fost clădită pe Petru, care este temeliea ei»; Ciprian, arhiepiscop de Cartagine, scrie: «Pe Petru, și numai pe el, Isus și-a clădit Biserica» (Ep. ad Inbajanum, n. 7). Sfantul Efreim, marele Părinte al Bisericii Orientale, scrie: «Fericit ești, o Petre, deoarece Fiul lui Dumnezeu te-a pus la temeliea Bisericii» (Syri Hymni et Sermones, vol. IV, p. 686) Întreaga operă a acestui mare Sfant al Bisericii ortodoxe este plină de mărturii care privesc poziția particulară a lui Petru, piatră angulară în edificiul spiritual și uman al Bisericii.

Textele sfinte ortodoxe aprobate de Sf. Sinod sunt la rândul lor pline de asemenea mărturii asupra primatului Apostolului Petru. Astfel, în «Mineiul» lunii Iunie, la ziua 29 (sărbătoarea Sf. Petru), citim: «Tu, vrednic de a fi chemat piatră... când Domnul a întărit credința Bisericii celei neclădite pe tine te-a pus, întâiul între toți, păstor al oilor sale».

Visantis, iconograful, îl numește pe (Urmeaza a la pag. II)

Pavilionul Central dela «Expozitia Bisericii Persecutate»

Cristos a înviat!

Celebrând solemn Învierea Domnului Sfantul Părinte Ioan XXIII a pronunțat tradiționalul Radio-mesagi.

Dupăce a evocat episodul de la Betania —plânsul celor două Marii pentru moartea fratelui lor, Lazăr, și misterul învierii exprimat prin cuvintele: «Eu sunt învierea și viața; cine crede în mine, chiar dacă va fi murit, va trăi, și cine trăiește și crede în mine

nu va muri în veci» (Ioan, 11, 25-26), Sfantul Părinte a spus: «În realitate Paștele, al cărui anunț solemn a fost dat la Betania, este în întregime concentrat în această eternă reînnoire a misterului lui Christos: al lui Christos, rege glorios și nemuritor al popoarelor și al veacurilor: mângâiere și încurajare pentru întreaga omenire mântuită de El și re-

zervată triumfului destinului său etern, dar și succesorilor unei pașnice convingeri și ale unei ordate prosperități pe pământ».

Sfantul Părinte stabilește apoi o paralelă între neliniștea și turburările vremii noastre și acelea care au funestat străzile Sionului în tragicul ajun al morții lui Isus.

«De la primul Paște creștin au trecut aproape două milenii de istorie. Câte popoare, câte evenimente, cât sânge!».

Cu câteva zile înainte de Săptămâna Patimilor Isus anunțase apostolilor săi tragicele evenimente care aveau să culmineze cu răstignirea sa: «Fiul omului va fi chinuit, batjocorit, lovit și ucis. Dar după trei zile va învia» (Luca, 18, 33).

«Si așa s'a întâmpat. El a înviat exact post tres dies. În ultimele ceasuri ale vieții sale pământești Isus a prezis pentru Biserica sa suferințe, contraste, lupte sângeroase. Dar el își încuraja ucenicii spunând: «eu am învins lumea; voi fi cu voi până la sfârșitul veacurilor».

Veacurile își continuă istoria, iar sfârșitul lor — despre aceasta nu poate încăpea îndoială — va reprezenta gloria eternă a lui Christos Fiul lui Dumnezeu, și a aceluia care au crezut în El».

După ce a invitat omenirea întreagă la o fundamentală înnoire a vieții creștine, Sfantul Părinte a spus: «Inviați din păcat prin jertfa lui Isus și prin harul său care se perpetuează în viața noastră spirituală, să ne reluăm drumul cel bun, fiecare acolo unde a fost rânduit de prona cerească, lăudându-l și binecuvântându-l pe Dumnezeu. Iar noi vă facem încă odată urări care sunt expresia unei cordiale familiarități, vi le facem în limbile voastre, pentru a accentua bucuria comună și corul triumfal al tuturor aceluia care cred în Christos cel înviat din morți. Aleluia, Aleluia. Christos a înviat!»

Expositia Bisericii Persecutate

Cinci mii de vizitatori și-au scris numele în albumul care astăzi constituie mărturia cea mai vie și mai adevărată a succesului moral obținut de Expoziția «Biserica Persecutată» organizată între 26 Martie și 10 Aprilie la Ravenna.

35 mii de vizitatori, în mai puțin de trei săptămâni, este de bună seamă o dovadă a interesului cu care creștinătatea liberă urmărește soarta Bisericii Tăcerii; o dovadă de interes și de solidarizare morală cu milioanele de creștini împotriva cărora s'a declanșat una din cele mai sălbatice persecuții religioase pe care le-a cunoscut istoria.

Inaugurată în săptămâna Patimilor Mântuitorului la Ravenna, al cărei episcopat a cunoscut în trecut persecuția ariană, expoziția aceasta a ilustrat, pe bază de documente care se găsesc la Secretariatul General O.N.U., la Comisia Parlamentară a Congresului Statelor Unite pentru ancheta asupra agresiunii sovietice împotriva Țărilor Baltice, la Comitetul Internațional de la Nueremberg, și la Crucea Roșie Internațională, abuzurile de putere, persecuțiile și atrocitățile comise de comuniști împotriva Bisericii lui Christos, cu o putere de sugestie a cărei eficacitate este confirmată de observațiile care însoțesc iscăliturile vizitatorilor.

Două elemente: locul (Bazilica Spiritului Sfânt, care a fost unul din centrele persecuției ariene împotriva catolicilor) și timpul (săptămâna în care s'a consumat drama omenească a lui Isus Christos, întemeietorul Bisericii creștine), au contribuit la deplina reușită a inițiativei, dând un plus de sugestivitate documentării istorice, ea însăși atât de elocventă.

Templul în care a fost instalată expoziția, unul din cele mai importante monumente de artă ale Ravenei, a oferit anul acesta turiștilor un spectacol cu atât mai nou cu cât mai neașteptat, ale cărui efecte s'au manifestat în observațiile scrise în albumul patru iscălituri, multe dintre care ascund accentele profunde ale dramei creștine din zilele noastre.

Un preot de la Milano, scrie: «De mulți ani nu mai aveam vești de la un prieten din universitate cunoscut la Colegiul internațional Brignole Sale

de la Genova. Aflu acum, aici, că prietenul meu, preotul albanez Marko Gjani, a murit ca martir, torturat și apoi împuscat de comuniști».

Părintele Luigi Moschini de la Ravenna, expulzat din China Populară după luni de închisoare, a retrăit — scrie după vizitarea expoziției — «zilele de luptă pentru apărarea drepturilor Bisericii sub persecuția comuniștilor chinezi, în anii 1950, '51 și '52». «Aș dori — adoaă apoi Părintele Moschini — ca toți italienii să înțeleagă învațătura care ne vine de dincolo de Cortină și să-și amintească să se roage pentru cei care suferă pentru credința lor».

«Numai cine a plătit personal tributul credinței într'un regim comunist poate să înțeleagă cu adevărat cele denunțate de această expoziție» — scrie Părintele Angelo Sarto de la Roma, și el expulzat, după o lungă perioadă de închisoare comunistă, din China.

«Doamne, fă ca orbii să vadă. Smulge din ochi comuniștilor noștri umbra care îi împiedecă să vadă adevărul» — scrie un arhitect de la Florența.

«Expoziția aceasta demonstrează ura oamenilor împotriva dragostei lui Dumnezeu. Sunt sigur că rugându-ne intens îi putem ajuta pe acești frați ai noștri care știu să-și dea viața pentru Suprema Dragoste, Christos, «scrie studentul în medicina Lucio Pinti de la Padova.

Lituania și România au fost țările a căror persecuție religioasă a avut, în această expoziție, cea mai amplă și edificantă documentare.

Sectorul rezervant României, a ilustrat, cu publicații, fotografii și rapoarte oficiale datorite Comisiei Parlamentare Franceze și ziaristilor străini care au vizitat Republica Populară Română în ultimii ani, tragica evoluție a raportului Stat-Biserica după instaurarea regimului comunist.

Un întreg perete era închinat episcopilor martiri ai Bisericii catolice și ai Bisericii române unite asasinată în închisorile comuniste (Urmeaza a la pag. II)

Primatul Papal

(Urmara din pag. 1)

Petru « temelie Bisericii », « piatră a credinței », « purtător al cheilor împărăției cerului ».

Dacă cuvintele mai sus citate nu s'ar referi la Petru, și numai la el, ci la toți Apostolii; Petru nu ar fi numit « purtător al cheilor ».

« Ne spună frații noștri ortodocși — scrie P.A. Tăutu în cartea sa « Primatul Papilor în istorie » (p. 45) care dintre Apostoli mai este chemat « purtător al Cheilor ».

Varlaam, marele mitropolit moldovean, interpretează astfel versetul-cheie al Instituției Bisericii: « Deci Apostolul acesta (Petru) își părăsi murea sa și casa sa și toate averile lui după bunavoia sa. Pentru aceea și Hristos cinstitul pre însul și-l făcu mai mare Apostolilor, și-i zise lui: « Tu esti Petru... și-ți voi da cheile împărăției cerurilor... și ce vei lega... ».

Un alt verset din Evanghelia care ilustrează primatul este acela referitor la apariția lui Isus pe lacul Tiberiadei: « El întreabă Isus pe Simon Petru: « Simon al lui Iona, mă iubești tu mai mult decât aceștia? » Ii răspunde: « Da, Doamne, tu știi că eu te iubesc ». Isus îi spune: « Paște mielușei mele ». Apoi îl întreabă: « Două oară: « Simone al lui Iona, mă iubești tu? ». Si el îi răspunde: « Da, Doamne, tu știi că te iubesc ». Si Isus către el: « Paște oile mele ». Apoi, pentru a treia oară, îl întreabă: « Simone al lui Iona, mă iubești tu? » S'a întristat atunci Petru că a treia oară i-a zis lui: « Mă iubești tu? » și i-a zis lui: « Doamne, tu toate le știi, tu știi că te iubesc ». Zis'a lui Isus: « Paște oile mele ». (Giov. XXI, 15-17) Sfinții Părinți ai Bisericii și cărțile sfinte sunt de acord în a recunoaște în acest « paște miei mei », « paște oile mele » conferirea unei puteri universale lui Petru asupra întregii Bisericii.

Sfântul Ioan Gură de Aur, cel mai genial și cel mai catolic dintre toți Părinții Bisericii orientale, se întreabă: « Dece oare Isus îi vorbește despre această păstorie a turmei sale numai lui Petru, preferându-l celorlalți? Desigur fiindcă Petru era cel mai distins (« eximius ») dintre apostoli, gură a lor și căpetenie a colegiului lor ». Si mai departe: « ...Isus nu-i aminteste renegarea, nu i-o impută, îi spune numai: « dacă tu mă iubești în conducerea fraților tăi » (« Si amas me fratrum prefecturam suscipe »).

După acest mare Sfânt Părinte al Bisericii orientale Petru a primit prin cuvintele « paște oile mele » și însărcinarea de a-i călăuzi de apostoli, referind metaforic « oi » la colegiul apostolic, spre deosebire de expresia « miei » care îi indică pe cei mici, adică turma credincioșilor.

Acceia interpretare o găsim în Sfântul Eucheriu, care spune: « Petre, paște oile și miei adică pe cei mici și pe mamele lor. El păstorește atât asupra turmei credincioșilor cât și asupra căpeteniilor ei, este deci păstorul tuturor, fiindcă în afară de oi și de miei nu mai este altceva în Biserica » (Sermo de Nativ. S. Apolorum).

Cărțile sfinte ale orientailor sunt încă și mai clare. Ele sunt cu toatele de acord că prin cuvintele « paște miei mei » și « paște oile mele » Isus a voit să facă din Petru primul între păstorii Bisericii. Astfel în canonul din 16 Ianuarie, cântul VII, Petru este numit « dătător al legii,

păstor și maestru al turmelor lui Christos, « ceace înseamnă » putere de jurisdicție și primat asupra întregii Bisericii ». (P.A. Tăutu, ibid. p. 50).

« Ineuil » din luna Iunie și acela din luna Ianuarie sunt pline de asemenea mărturii ale Bisericii ortodoxe românești asupra primatului lui Petru. Nu ne vom opri asupra lor deoarece au fost deja publicate în numerele trecute ale ziarului nostru.

În fața unui contrast atât de absurd între ceea ce scrie Biserica ortodoxă în textele ei sfinte și ceea ce predică teologii ei, neclintii pe poziții care nu fac decât să mărească prăpastia de neînțelegere și de erori creați de schismă, nu putem decât să justificăm « ieșirea » autorului care ne-a călăuzit în această cercetare, Părintele (astăzi Monsiilor) Aloisie Tăutu, care merită să fie citată deoarece exprimă revolta unui creștin iubitor de adevăr față de incongruențele acestea care au dus la despărțirea Bisericii în două lumi în continuă polemică, exact așa cum se întâmplă astăzi — pe plan ideologic — cu cele două mari blocuri politice europene.

« Or, sau să creadă ortodocșii ceea ce cântă și mărturisesc în Biserica lor, sau să dea cu toate cărțile sfinte în foc, căci o fățarnicie mai mare nu s'a văzut pe lume, ca în casa lui Dumnezeu să mărturisești într'un fel, iar afară (în școlile de teologie) să propovăduiești altfel. » (Primatul Papilor în istorie, pag. 51).

Ortodoxia bizantină a voit să interpreteze acest pasagiul din Evanghelia nu ca o conferire de putere lui Petru asupra întregii Bisericii, ci ca o reintegrare a sa în apostolat după tripla renegare de care se făcuse vinovat față de Isus. De aceea, susțin ortodocșii, tripla întrebare a lui Isus către apostol: « Petre, mă iubești tu? », care ar corespunde celor trei renegări. Sfântul Ioan Gură de Aur crede dimpotrivă că Isus l'a întrebat de trei ori pe Petru dacă îl iubește pur și simplu pentru a-l face să înțeleagă cât sacrificiu se cere de la cine este ales să guverneze peste turma Domnului.

Al treilea argument al Evangheliei care demonstrează primatul lui Petru este cuprins în textul evanghelistului Luca (XXII, 31-32 în care Isus îi dă lui Petru privilegiul de a-și confirma frații în credință: « Spuse apoi Domnul: « Simone, Simone, iată că satana a cerut să-i fiți dați, pentru a vă cântări ca pe grâu. Dar cu m'am rugat pentru tine, pentruca credința ta să nu șovăiască. Iar tu, când te vei fi căit, confirmă-i pe frații tăi ».

Si în cazul acesta discursul este direct și nu permite îndoiele asupra persoanei căreia îi este adresat, care este Simon Petru, apostolul preferat, căruia Isus îi prezice renegarea și convertirea și-i poruncește să « confirme » în credință pe frații săi, adică pe toți cei care după moartea sa vor îmbrățișa credința instituită de El cu jertfa sa.

Vom reveni asupra acestei chestiuni a primatului în viitoarele numere ale ziarului nostru, cu nădejdea de a-i ajuta pe frații noștri ortodocși să mediteze asupra problemei care este pentru ei piedeca cea mai mare: acceptarea jurisdicției papale, primatul lui Petru, pe care nici un text ortodox nu l'a negat vreodată.

VATICANUL

Visul de universalitate al Sfântului Apostol Pavel s'a realizat cu ocazia grandioasei procesiuni religioase la care au luat parte preoți din toate rasele și neamurile pământului, înfrățite în numele lui Christos.

Intrunirea a fost presădată de cardinalul Agagianian, Prefect al Sfinței Congregații « De Propaganda Fide », care, în omelia pronunțată la Evanghelia, începându-se din cuvintele cu care începe Liturghia primei Duminici după Paște, după ce a amintit pe frații creștini care « întocmai ca Apostolul sunt persecutați. dar nu distruși, asupriți dar nu slabiți în credința lor și care pretutindeni și în fiecare clipă poartă în trupul lor patimile Mântuitorului », a subliniat ope-

ra Sfântului Apostol Pavel, și spiritul său misionar, « Misterul crucii, constituie esența misiunii apostolice a acestui titan al Bisericii creștine; și acest mister — a afirmat cardinalul Agagianian — reprezintă scopul și esența misiunilor catolice ».

« Epigraful care se citește pe piatră de pe mormântul său: « Paulo Apostoli Martyr », conține cele două titluri cu care el domină veacurile, în timp ce doctrina cuprinsă în cele 14 Scrișori ale sale deschide mereu noi perspective și noi orizonturi Bisericii, deoarece idealul misionar al Apostolului Pavel este acela al Bisericii catolice; acela de a face să coincidă hotarele Împărăției lui Dumnezeu cu hotarele lumii ».

miscellanea

În 17 Februarie s'a stins din viață la Louvain, în Belgia, Profesorul Sever Pop, unul din cei mai iluștri reprezentanți ai științei românești în exil.

Profesor la universitățile din București și Cernăuți, Sever Pop a fost, de la 1941 la 1947, vice-director al Școlii Române din Roma.

Când dictatura comunistă a pus stăpânire pe România, Profesorul Pop a luat drumul exilului. Conștient de datoria sa de a afirma latinitatea țării sale și dreptul la libertate al poporului român, Prof. Pop a desfășurat o intensă activitate științifică pe lângă universitatea catolică de la Louvain. Prima sa preocupare a fost aceea de a desvolta Centrul Internațional de Dialectologie generală al cărui promotor a fost.

I se datorează Profesorului Pop un monumental Atlas Lingvistic la care a colaborat timp de mulți ani și pe care l'a creiat și nenumărate studii, articole, conferințe și comunicări la congresele de filologie.

Ziarul nostru exprimă pe această cale Doamnei și fiicei valorosului dispărut sentimente de îndurerată solidaritate.

« Solia » organ al Bisericii ortodoxe române din America, și-a sărbătorit

Expositia Bisericii Persecutate

(Urmare din pag. 1)

te după arbitrara desființare a Bisericii pe care o slujeau.

Publicații îngrijite de clerul catolic roman în exil completau viziunea acestei persecuții religioase care astăzi s'a extins, cu aceleași sisteme, și la Biserica Ortodoxă.

Si acum câteva cuvinte despre reacția voit tardivă a celulelor comuniste locale la această expoziție care a denunțat — contrar celor afirmate într'un discurs pronunțat la televiziune de « leader-ul comunist italian Palmiro Togliatti în prezinta alegerilor administrative italiene — intolerența regimelor comuniste față de religie și de Biserica ».

Dacă în cele trei săptămâni cât a rămas deschisă expoziția comunistii de la Ravenna s'au abținut de la orice comentariu sau luare de atitudine, acum că expoziția s'a închis, acești specialiști fără egal în arta mistificării adevărului au emanat un comunicat în care se afirmă că « documentele expuse la Expoziția Bisericii Persecutate pot fi ușor recunoscute ca orori comuniste de națism, care au indignat umanitatea ».

Inutil să insistăm asupra acestor noi fraude morale comuniste. Va fi destul să precizăm că toate documentele expuse se referă la masacre comise în China Populară, în Coreea, în Vietnam și în Ungaria revoltei din 1956; așa cum Episcopii români ale căror fotografii au fost prezentate la secția românească a expoziției, sunt victimele persecuției comuniste, care le-a desființat Biserica, și nu ale națismului, care, atât timp cât a fost prezent pe solul românesc, au lăsat în pace Biserica și pe slujitorii ei.

În orice caz, comitetul organizator al expoziției a invitat, printr'un comunicat adresat asazisei « Asociații Naționale a Persecuțiilor Politice Antifasciste », firmă sub care se ascund celulele comuniste locale, să dovedească în termen de trei luni de la publicarea comunicatului amintit, validitatea acestor afirmații, amenințând — în caz de neconformare — prin Comunitatea Lituană în Italia direct interesată în această controversă, acțiune legală împotriva Asociației Persecuțiilor Politice Antifasciste.

Comunicatul, iscatit de Dl. Vincas Mincevicius, Președinte al Comunității Lituană în Italia, relevă de asemenea că « Uniunea Sovietică a refuzat totdeauna — chiar și acum, în cazul procesului Eichmann invocat în comunicatul Asociației. Persecuțiilor Antifasciste, să colaboreze și să furnizeze documentări asupra crimelor naștite, de frică să nu-i fie descoperite propriile crime comise în Țările Baltice și în alte națiuni căzute sub stăpânire rusească ».

rit luna trecută 50 de ani de viață. Numărul aniversar conține multe și interesante articole care documentează intensă viață spirituală și socială a Românilor din America.

Ziarul nostru urează pe această cale prețiosului centru de viață spirituală românească ani mulți și fericite de apostolat creștin.

La Asissi, în localurile acelei admirabile « Pro Civitate Christiana » întemeiată acum câțiva ani de Don Giovanni Rossi în scopul de a oferi intelectualilor catolici din lumea întreagă un loc de odihnă și de meditație, a avut loc de curând un congres în care s'a discutat asupra temei: « pe ce baze de gândire și de dragoste creștinească va putea fi realizată unirea popoarelor; cea unire care este principala aspirație a întregii umanități moderne? ».

Au participat la congres 300 profesori care reprezentau toate disciplinele științei, iar alți 600, în imposibilitatea de a interveni, au trimis comunicări una mai interesantă decât alta.

Casa de editură Collins and Harville Press de la Londra publică o carte care a stârnit un viu interes în Anglia. Este vorba de opera « The lost footsteps » (Pașii pierduți) scrisă de un tânăr refugiat politic român Dl. Silviu Crăciunș, care, după ce alesese libertatea, s'a înapoiat clandestin în România pentru a servi cauza rezistenței. Căzut în mainile poliției comuniste, petrece cinci ani în carceră, unde cunoaște toate formele de tortură practicate de comunisti. Reușește însă să evadeze și fuge din nou în Occident, unde scrie această carte, care este, de la început la sfârșit, o mărturie teribilă a suferințelor aceluia care, dincolo de cortina de fier, se sting în închisorile comuniste.

Membrii juriului « Prix Combat » au atribuit importantul premiu francez pentru anul 1961 filosofului și eseistului Emil Cioran pentru recenta sa operă « Istorie și utopie », publicată de casa de editură Gallimard.

Directia Bibliotecii Române de la Freiburg, care de 11 ani desfășoară o rodnică activitate în favoarea culturii românești în exil, face apel la toți românii din lumea liberă rugându-i să susție, cu o contribuție financiară care să poată garanta continuitatea operii întreprinse, inițiativele culturale pe care le-a promovat.

Adresa Bibliotecii este: Zasiustrasse, 39, Freiburg, i. Br. - Germania.

O impecabilă ediție a « Rinocerului », piesa dramaturgului Eugen Ionescu, care a avut atâta succes de critică și de public în toate țările în care a fost reprezentată, a fost oferită publicului roman de compania teatrului Mercadante de la Neapole, cu regia lui Franco Enriquez, care a știut să creeze o atmosferă de coșmar pentru aceasta crudă satiră a conformismului ideologic.

Toate zările din Roma au închinat critici entuziaste acestei piese care ni-l prezintă pe Eugen Ionescu orientat spre formele unui teatru « construit », în care dialogul a abandonat rețeta paradoxului din primele sale acte unice.

Părintele Eugen Lazăr, parohul Bisericii ortodoxe române « Pogorârea Duhului Sfânt » din Gary, va fi titularul primei catedre de limba română instituită pe lângă un liceu american (Horace Mann High School).

Inițiativa aceasta va da ocazia tinerilor americani de origine română să se perfecționeze în studiul limbii românești și va fi un excelent instrument pentru cunoașterea culturii și literaturii noastre în America.

În colaborare cu Societatea « Tricolorul românesc » « Ora românească de Radio in Middle West » a organizat o serbare culturală-artistică la Gary (Indiana).

Programul a fost deschis de către Dl. George Horton, Președintele Orei Românești de Radio și a fost apoi condus de Dl. John Simicin. După un frumos program de cântece românești, prezentat de frații John și

Mary Jane Pop, au fost proiectate o serie de film documentare asupra folklorului și datinilor noastre.

Ca în fiecare an refugiații politici români din Roma au sărbătorit Sfințele Paști la Biserica românească din Piazza delle Coppelle, unde au avut loc splendide servicii religioase pentru întreaga comunitate și pentru Inviere. A oficiat Mons. Aloisie Tăutu, asistat de un sobor de preoți, iar corul societății « Armonia » a dat răsunurile.

În cadrul șezătorilor Societății corale « Armonia » întemeiată și condusă de Mons. Tăutu, a fost evocată, Duminică 26 Martie, viața și opera pictorului Ion Andreescu.

Dl. Horia Roman, ziarist, a analizat sub aspectul său uman, social și artistic, figura marelui artist care, împreună cu Grigorescu și cu Luchian face parte din tripticul de giganti care stau la baza artei plastice moderne în România.

Conferința a fost completată de o serie de proiecții comentate din opera lui Andreescu.

Programul șezătorilor a fost îmbogățit de cântece românești și străine executate de corul societății Armonia dirijat de valorosul maestru Cipullo.

Impecabila executare a acestor cântece a stârnit în rândurile auditorului valuri de entuziasm care au răsplătit munca și sacrificiile făcute de Mons. Tăutu pentru a păstra vie la Roma flacăra tradițiilor și valorilor culturale românești.

CONCERTUL SILVESTRI LA AUDITORIUM-UL DIN ROMA

În sfârșit, după o serie de concerte date în cele două Americi și în capitalele europene, Constantin Silvestri a sosit la Roma unde, la Auditoriumul din Via della Conciliazione, în Vatican, a dirijat două concerte.

Constantin Silvestri s'a prezentat publicului roman precedat de un renume bine consolidat în România și în toate țările blocului sovietic și, după ce a ales libertatea, de succesele obținute în lumea liberă, mai ales în Statele Unite. La Roma, « fief » — al marelui său compatriot Sergiu Celibidache, ale cărui concerte au înregistrat totdeauna — și încă de la prima apariție la pupitru a acestui dirijor astăzi unanim considerat în lumea muzicală internațională la nivelul marilor maeștri ai baghetei — adevărate triumfuri, Constantin Silvestri s'a prezentat cu un program de concerte studiat cu mare atenție; un program « pentru toate gusturile » — cum a scris criticul muzical al unui cotidian roman de stânga — care să satisfacă atât publicul inițiatilor, care desigur prefera puerile și prolixile Simfonii IV a lui Dvorjak delicata și subtil-poetica « Rapsodia spaniolă » a lui Ravel cât și marea masă a amatorilor de muzică simfonică mai puțin rafinați, cărora le-a oferit un nervos « Bolero », al cărui final paroxistic a electricizat publicul primului concert, și o excelentă ediție a « Pateticii » lui Ciaikovski, în care maestrul Silvestri a știut să insiste, nu fără intenție, asupra acelor elemente melodice de mare efect care făc din această simfonie o bucată de succes sigur.

Un program bine studiat, cum spunem; un program de « sondare » a gustului unui public care îi era nou și căruia, pentru a se prezenta cu credențiale cat mai eficace, Constantin Silvestri i-a oferit și o operă proprie, acel dinamic și plin de artificii timbrice « Preludiu și Fugă » scris în 1938 pentru pian și transcris pentru orchestră în 1956.

Succes nu de dimensiunile triumfurilor romane ale lui Sergiu Celibidache, dar în orice caz excepțional, dacă îl raportăm nu la calitatea dirijorului, care nu poate fi discutată, ci la avaria acestui public roman în general rece și greu de cucerit, « apatic », cum l'a definit în seara primului concert maestrul Silvestri obișnuit cu entuziasmul generos și spontan al noului public al concertelor din Republica Populară Română pe care dirijorul a părsădit-o la apogeul carierei sale artistice; mai ales în primul concert, în care n'a trebuit să-și împartă lauri cu un solist de calitate tânărului violonist Franco Gulli, care, în al doilea concert dirijat de maestrul Silvestri la Auditorium, a dat « Divertissementului » în patru timpi al lui Giordano Ghedini o interpretare de o excepțională eleganță și claritate.